

LBRIS

We know

books

In Love with a Wicked Man

Liz Carlyle

Copyright © 2013 Liz Carlyle

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Îndrăgostită de un crai

Liz Carlyle

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARLYLE, LIZ

Îndrăgostită de un crai / Liz Carlyle

trad. din limba engleză: Irina Fulger . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9145-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

LIZ CARLYLE

Îndrăgostită de un crai

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA

București

*Prolog**Devenind Ned*

1829

Cambridgeshire

Iarna venise în Bexham cu o ninsoare viscolită care probabil nu avea să se depună și cu zăngănitul unor crengi scheletice ale căror vârfuri înghețate atingeau și zgâriau fereastra directorului școlii ca degetele osoase ale unei năluci. Din careul de jos se auzeau sunetele băieților ieșind din clasele lor pentru cină, o gălăgie suficient de puternică să acopere burta lipită de spate a lui Edward.

Aplecat în față pe un scaun, băiatul trase brutal de haină, încercând să o strângă mai bine din cauza frigului, dar de mult îi rămăsese mică. Adevărul era că multe lucruri la Bexham îi rămăseseră mici, pentru că atunci când nuiaua de mesteacăn a directorului lovi biroul acestuia la doar câțiva centimetri de nasul lui, Edward nici măcar nu tresări.

– Bine, băiete, se răsti domnul Pettibone, tatăl tău a ajuns în sfârșit. *Acum* ce ai de zis în apărarea ta?

Edward ridică privirea curajos și dădu din umeri.

Simți un pic de satisfacție pentru abilitatea greu dobândită de a-și controla teama; să rânjească în fața necazului și să dea cât a încasat. Dar apoi, viața lui era una mărunță. O viață complet inconsecventă – și, dacă într-adevăr conta, nici pe departe asemănătoare cu viața pe care se așteptase să o aibă.

Directorul începuse să lovească nerăbdător în birou cu nuiaua.

– Ei bine, domnule Hedge, vedeți cu ce avem de furcă la Bexham, se plânse el, uitându-se peste capul lui Edward.

Acea expresie rece, calculată din ochii lui! Acea insolență nestăpânită!

— Da, exact ca târfa de maică-sa, mormâi Hedge, atât de încet încât doar Edward să-l poată auzi.

Hedge se întoarse brusc de la marginea ferestrelor unde se plimba, nasturii hainei lui ostentative reflectând lumina când el se ivi deasupra lui Edward.

— Deci îi vei răspunde domnului Pettibone, băiete, continuă el, răsucindu-i fără milă urechea. Răspunde-i sau bătaia pe care ai primit-o aici o să fie nimic comparativ cu ce îți voi face cu mâna mea.

Băiatul mai ridică un pic bărbia, iar trasul de ureche nu îl înduplecă, și de data asta Edward știe că-i mai bine să nu răspundă. Nu, nu avea să răspundă – nu până când nu știa că-l va putea răpune pe Hedge.

Și ziua aia cu siguranță avea să vină.

Așa că Edward dădu din nou din umeri și vorbi cu tonul dulce și clar al înaltei societăți, mai comun la Eton decât la Bexham.

— Da, l-am lovit, zise el sfidător. L-am lovit pentru că mi-a zis că-s un bastard.

— Da, și chiar ești, zise chicotind Hedge.

— Și când el mi-a zis bastard, eu i-am zis că-i un zarzavagiu, clarifică Edward. Și apoi el m-a lovit. Așa că a trebuit să-l lovesc. Așa faci cu aștia, Hedge. Nu poți să dai înapoi.

Hedge mormâi iarăși – de data asta un pic disprețuitor –, apoi dădu drumul urechii lui Edward și își îndreptă atenția spre Pettibone.

— Deci. Ca de obicei, atunci. Băiatul are umărul atins. Nu-i nimic grav, nu?

Directorul lovi cu nuiaua într-un gest nerăbdător!

— Băiatul cu brațul rupt este fiului unui consilier local, zise el sumbru. Cred că nu trebuie să vă explic necazurile pe care le poate provoca cuiva cu tipul dumneavoastră de afacere.

— Da? Și cam ce tip de afacere este aia, domnule Pettibone?

Directorul mișcă un pic din nas, dar Bexham nu era genul de instituție academică să-și permită prea multe scrupule.

— Cred că ați menționat că lucrați în *finanțe* la Londra.

— Chiar așa, zise Hedge, scoțând punga. Deci, care-s daunele?

— *Daunele?* zise tăios directorul.

— Da. Hedge lăsă o bancnotă de douăzeci de lire să cadă pe biroul lustruit. Cât va fi de data asta?

Directorul împinse bancnota peste birou.

— Nu cred că ați înțeles scopul acestei întâlniri, domnule Hedge, zise el. Edward nu mai este binevenit aici.

— Poftim, cu nici un preț? Hedge era obișnuit să ușurința cumpărării. Ce dracului fac eu cu un băiat de doisprezece ani?

— Bănuiesc că îl luați înapoi la Londra, zise directorul. Mă tem că noi nu ne mai putem asuma îngrijirea lui Edward. Scandalurile, ferestrele sparte, furia posacă – da, toate astea le-am tolerat. Dar un braț rupt? Al unui fiu de consilier local? Nu, dragă domnule Hedge. Nici măcar banii dumneavoastră murdari nu vă pot scoate din *asta*.

Hedge trecu cu mâna peste fața care cândva fusese frumoasă, dar acum începuse să se deformeze din cauza desfrâului. Ridică iscoditor din sprâncene.

— Atunci poate o recomandare pentru o altă școală?

— Ați rămas fără școli, se răsti directorul. Bexham a fost a șasea pentru el.

Hedge rânji.

— Da, bine, ambii am fost dați afară din locuri mai bune decât ăsta.

— Locurile mai bune nu-l primesc, răspunse Pettibone. Eton, Rugby, Harrow – poate cândva l-ar fi primit. Dar acum nu. Nu când s-a aflat public că părintele lui este proprietarul unei...

— Unei *ce*, domnule Pettibone? întrebă vesel Hedge. Continuați. Lăsați cuvintele să fie spuse de limba aia învățată a dumneavoastră.

— ...a unei săli de joc josnice, se răsti Pettibone.

— O sală de jocuri josnică și foarte *profitabilă*, adăugă Hedge. Ah, bine! Ce se poate face acum, Pettibone? Eu nu știu nimic despre plozi.

Expresia lui Pettibone sugera că poate Hedge n-ar fi trebuit să facă vreun copil.

— Păi, dacă aș fi în locul dumneavoastră, zise el malițios, l-aș băga ucenic la o casă de contabilitate. Și la una dură, pentru că va fi nevoie de o mână forte ca să-l strunească.

— Dacă n-aș ști, zise obosit Hedge. Dar o casă de contabilitate? Sigur e nevoie de niște aptitudini care sunt peste...

— Pentru Dumnezeu, domnule Hedge, interveni Pettibone. Băiatul este violent, nu prost! N-ați citit nimic din ce v-am trimis acasă? Nu știți nimic despre fiul dumneavoastră?

Hedge clătină netulburat din cap.

— Mi l-au lăsat ca pe o pisică vagaboandă.

– Păi, pisica dumneavoastră vagabondă este un fenomen, zise nerăbdător Pettibone, care-și amintește aproape toate conceptele de algebră, geometrie, date – ca să nu mai zic că pricepe și probabilitățile.

Hedge se luminează în sfârșit.

– Nu! E isteț, deci?

– Într-adevăr. Pettibone se duse la ușă și o deschise. „Isteț“ este cuvântul.

– Ah, păi bine atunci! Hedge ridică băiatul din scaun și-l trase cu forța spre ușă. Poate-i găesc o utilitate băiatului până la urmă.

– Ce veste bună, zise sec Pettibone.

– Da, zise Hedge, dispărând după colț, încep să cred că-i foarte bună pentru *mine*.

Capitolul 1

*În care Lady d'Allenay
pune la cale o petrecere la domiciliu*

1850

Somerset

Legende de familie spuneau de mult că regatul Marii Britanii se va năruți când vechii baronii d'Allenay nu vor mai fi. Mai bine de cinci sute de ani linia neîntreruptă, chiar dacă deseori întortochată, a acestor nobili controlase vastele proprietăți din Somerset cunoscute sub numele de Bellecombe, unde era reședința baronilor d'Allenay de pe vremea lui Henric al V-lea.

Dar, în cele din urmă, după ce averea baronilor crescuse, venise în sfârșit ziua în care nu mai era nici un lord d'Allenay.

Nu era nimeni mai nemulțumit de această întorsătură nefericită decât Kate, Lady d'Allenay. Dar până la urmă regatul nu s-a năruit.

Și averea? Din păcate, *asta* chiar se năruise – și tot Bellecombe odată cu ea. Dar Lady d'Allenay nu fusese niciodată lipsită de pragmatism. Într-adevăr, din primii ani ai copilăriei, bunicul ei, al treisprezecelea baron d'Allenay, avea obiceiul să o mângâie pe cap și să o declare *cea înțeleaptă*.

Într-adevăr, n-ar fi putut să fie *cea frumoasă*. Acel titlu îi revenise defunctului ei frate, Stephen. Cu siguranță ea nu era *cea fermecătoare*, pentru că din palma surorii ei mai mici, Nancy, mâncau jumătate din bărbății ținutului. Așa că se părea că tot ce-i rămăsese lui Lady d'Allenay era pragmatismul. Și de la vârsta de opt ani, când își dăduse seama că nu te puteai bizui pe frivolii ei părinți, încercase să cultive acea virtute ternă.

– Și ia blestematele alea de fețe de pernă una câte una! adăugă ea printre dinții încleștați.

– Ce spui, milady? întrebă o voce din spatele ei.

– Nimic, Peppie, răspuse Lady d'Allenay spre menajera ei. Apoi, cu o întorsătură inteligentă, baroneasa ieși din adâncurile unui dulap imens de albituri și îi prezentă doamnei Peppin un teanc de fețe de pernă curate. Noi! declară ea triumfătoare.

– Vai, dar așa este! zise doamna Peppin mărind ochii.

– Am pus o duzină în spate, mărturisii Lady d'Allenay, în așteptarea unei astfel de urgențe. Le reparăm pe cele vechi. Amintește servitoarelor să le pună cu cârpeala pe interior când pregătesc camerele invitaților.

– Mereu ai fost așa o fată inteligentă, domnișoară, zise doamna Peppin, privind cu drag la materialul nou.

– Și plină de pragmatism, adăugă Lady d'Allenay destul de veselă.

Dar nu frumoasă. Nu spirituală. Nu cu bucle roșcate-aurii. Dar menajera ei nu văzuse așternuturi noi de vreo zece ani și tăcuse uimită de splendoarea lor.

– Bun, asta-i rezolvată. Cu o aruncare îndemânică a lanțului de ceas, Lady d'Allenay verifică ora. În scurt timp plec spre noul prezbiteriu ca să inspectez construcția.

Dar doamna Peppin arată spre o fereastră din apropiere.

– Este cam negru cerul, milady.

– Fir-ar să fie! Kate se uită la furtuna iminentă. Nancy ia ceaiul la casa parohială. Ceea ce înseamnă că domnul Burnham și mama lui vor veni la cină. Cu siguranță o va aduce pe Nancy acasă.

– O, da, zise sec doamna Peppin. Un act de milă creștinească pură.

– Spune-i bucătăresei. Kate se întoarce pentru a închide dulapul. Mă apuc de cusut pentru vizita mamei. O, și amintește-i lui Fendershot să facă inventarul în pivniță. Prietenii lui Aurélie beau o cantitate șocantă de vin.

– Un cadavru nu prea poate să numere sticlele zburând, mormăi menajera.

– Sper că nu va trebui să comandăm altă șampanie, zise Kate, luând-o pe culoar. Este înspăimântător de scumpă – dar Aurélie declară că nu suportă vinurile italienești.

– Oh, la, la, delicatul ei sânge franțuzesc! Doamna Peppin nu era un discipol al mamei lui Lady d'Allenay – sau al prietenilor ei. Poate că ar trebui să-i spui doamnei Wentworth că abia ne permitem să-i primim?

– Am făcut asta anul trecut, dacă-ți amintești, zise Kate în timp ce coborau pe scara de serviciu, dar anul ăsta... ei bine, ideea este, Peppie, că a aflat despre pământurile de la prezbiteriu.

– Vai! Cum?

– Probabil că i-a scris Nancy. Kate dădu din umeri. Și sunt sigură că Aurélie a tras concluzia că dacă noi construim un nou prezbiteriu și dăm pământ bisericii, probabil că Bellecombe și-a revenit un pic.

– Domnișoară, mi-aș dori să nu trebuiască să-i spui mamei tale pe numele de botez.

Kate oftă.

– Dar *maman* o face să se simtă bătrână, Peppie. Știi că Aurélie are nevoie să fie răsfățată. Mi se pare o îngăduință minoră.

Doamna Peppin oftă.

– Câți oameni aduce doamna Wentworth pentru sezonul de vânatoare?

– Ca de obicei. Kate numără în minte. Va veni iarăși contele de Macey, zic eu...

– ...dacă nu l-a luat varicela franceză, mormăi menajera.

– Serios, Peppie, ești nemiloasă, zise delicat Kate. Și apoi, acum ei sunt doar vechi prieteni. Cred că amantul actual al lui Aurélie este un bancher.

– Și nu mă îndoiesc că este și bogat.

Kate se opri la același etaj.

– Da, dar dacă trebuie să iubești, nu-i mai bine să iubești pe cineva bogat? Asta-i tot spun eu lui Nancy.

– Și la ce îi servește, zise doamna Peppin. Pe cine altcineva, atunci?

– Prietena ei din copilărie, Lady Julia. Și – o, da! – un tânăr domn. Sir Francis ceva. Sper ca el să flirteze și să ofteze după Nancy și așa să o distragă.

– Amicii păcătoși ai mamei dumitale se așteaptă la ceva mai mult de la o lady decât flirtat și oftat.

– Doamnă Peppin, mă șochezi în inocența mea. Kate o luă spre următorul etaj și porni într-o direcția opusă față de menajeră. Păi, eu mă duc în salon cu acest mic teanc de așternuturi rupte.

– Hmm, zise menajera. Poate că ar trebui să mergi la ceai cu un tânăr chipeș, ca sora dumitale?

Dar Kate o luă pe culoar, prefăcându-se că nu auzise.

Ned Quartermaine este într-o dispoziție sumbră și gânditoare. Cu haina și cravata aruncate de mult deoparte, se întinse lângă un foc care se stingea în apartamentul lui elegant mobilat, cu ge-nunchii deschiși larg și umerii dați pe spate pe pielea ca untul a fotoliului său. Doar clinchetul vag al paharului său cu coniac pe masa de marmură întrerupea liniștea în timp ce Quartermaine se uita afară în grădina lui; o grădină care ar fi fost scăldată în lumina lunii dacă n-ar fi fost în Londra și cerul nopții n-ar fi fost înecat într-un smog umed și negru.

Dar Quartermaine era o creatură a întunericului – și adevărul era că se simțea mai confortabil în întuneric. Și în noaptea asta îmbrățișa întunericul cu o sticlă de Armagnac de optsprezece ani și un șirag de perle mici, dar perfect, care avea un safir în formă de lacrimă.

Atârnau grele în palma mâinii lui – și greu pe inima lui. Dar acel organ îl deranja așa de rar încât durerea pe care o simțea în seara asta ar fi putut fi confundată cu depresia. Hotărî că era mai bine să o elimine din nou. Cu toate astea, din când în când, printre gurile de alcool ce-l ardeau, azvârlea ușor și gânditor perlele, doar cât să le simtă cum revin în palma lui, lovindu-se una de alta înainte de a se opri din nou; mai reci, dar și mai grele, se părea.

Chiar atunci, de parcă voia să puncteze regretul, ceasul poleit de pe polița șemineului bătău ora.

Trei bătăi. Era ora trei.

O oră la care se făceau bani frumoși din vanitatea și disperarea altora. Deasupra capului lui Quartermaine, noaptea-și vedea de treaba ei, la el ajungând doar zgomotul surd al vocilor, întrerupt din când în când de zgomotul vreunui picior de scaun pe podelele lui de marmură.

Mai luă o gură de coniac.

Mai aruncă o dată perlele.

Inima lui tresări din nou. De parcă ar putea, măcar o dată, să stoarcă din ea voința de a face lucrul corect. Dar înainte să-și facă curaj pentru datorie, la ușă se auzi un ciocănit slab.

Peters. Nimeni altcineva nu avea permisiunea de a-l deranja pe Quartermaine când el se muta din biroul lui în domeniul privat.

– Intră! ordonă el.

Managerul clubului său intră cu o plecăciune superficială.

– S-ar putea să doriți să veniți la etaj, domnule.

Quartermaine înclină sticla de Armagnac peste paharul său.

– De ce?

– Este vorba de lordul Reginald Hoke, zise Peters. L-am oprit cum ați ordonat, dar nu i-a picat bine. Aparent, prostul se simte norocos în noaptea asta.

După ce-și umplu paharul, Quartermaine se uită leneș la Peters, ridicând vag din sprâncene.

– Suficient de norocos să-și facă socotelile? murmură el. Pentru că dacă nu, lordul Reggie nu mai trece pragul acestei instituții nici cu un deget de la picior, decât dacă îl tai eu și-l folosesc pe post de prespapier.

– Un prespapier, domnule?

– Care să țină teancul de bilete inutile pe care ni le-a dat, zise Quartermaine fără amuzament.

Brusc, din spatele lui Quartermaine se auzi sunetul balamalelor scârțâind, urmat de foșnet de stofă.

Se întoarse în scaunul lui.

– Ned?

Vocea ei era iritată și buclele îi atârnau. Maggie Sloan stătea în lumina dormitorului lui. Halatul de mătase al lui Quartermaine era adunat în jurul ei în falduri mari.

– Am treabă, zise el rece. Du-te înapoi în pat, Maggie.

Mai mult simți decât văzu disprețul de pe fața ei.

– Nu, cred că plec.

Zâmbind sarcastic, ea trânti ușa.

El se întoarse impasibil spre Peters.

– Unde-i Hoke acum?

– Pinkie l-a oprit în foaier, domnule.

– Vai, bietul Reggie, zise Quartermaine, punând jos sticla. Să dau drumul la câini, amice? Sau mai putem să jumulim ceva de la Hoke?

Peters râse.

– O, mai avem, zise el. De asta ar trebui să urcați.

Asta mai ridică un pic sprâncenele lui Quartermaine.

– Ah, da? zise el. Mă șochezi, Peters. Eu credeam că bătrânul Reggie nu mai are nimic.

— A insinuat că trebuie să se vadă cu niște amici aici în jumătate de oră pentru ceva greu, sugerează Peters. Dar are nevoie de bani ca să rămână în joc și are chef să negocieze.

Quartermaine bău gânditor din coniacul lui.

— Păi, eu n-am disprețuit niciodată un târg, zise el, ridicându-se. Dar adu-l aici jos. N-am chef să iau iar haina pe mine.

Peters făcu o plecăciune.

— Cu siguranță, domnule.

Quartermaine îl urmă pe Peters prin apartament și în biroul de lângă unde se afla centrul clubului său. Între acei pereți nu era loc de depravare; clubul Quartermaine era un salon de jocuri precaut, cu mize mari unde un descendent nobil aruncase pe apa sâmbetei averea a zece generații sub ochiul atent al lui Ned Quartermaine.

Dar intrarea în lumea lui Quartermaine era determinată de avere, nu de sânge, că era vorba de un bărbat sau de o femeie. După estimările lui doar sângele albastru era aproape inutil — și avea și el suficient sânge albastru să știe asta.

Brusc, Quartermaine își dădu seama că încă ținea perlele în mână. Enervat, deschise sertarul biroului și le lăsă să cadă în el, într-o cascadă crem perfectă. Apoi luă o țigaretă și se duse la ușile franțuzești ce se deschideau spre grădina lui.

Cenușa scânteie repede, portocalie în întuneric. Auzea huruitul trăsurilor venind dinspre palatul St. James. Urletele vânzătorilor ambulanți de ziare răsunau pe stradă. Și apoi se făcu iarăși liniște. Ce naiba-l reținea pe lordul Reginald?

Poate că nemernicul laș făcuse stânga împrejur și se întorsese la palatul St. James să se ascundă într-unul dintre cluburile lui elegante. Îl preocupa prea puțin. Quartermaine îi lua mereu banii — într-un fel sau altul. Pufăi din nou din țigaretă și se gândi pe îndelete cum era mai bine să facă asta, pentru că el învățase că răbdarea era cu adevărat o virtute.

Brusc, ușa de la intrarea în biroul lui se deschise cu mult zgomot, cu ușierul lui Pinkie Ringgold țipând la lordul Reggie, cu fața roșie, în timp ce-l împingea în cameră.

Reggie răspunse, insultându-i părinții lui Pinkie. Acesta îi răspunse răsucind brațul lui Reggie la jumătatea spatelui său. Urletul ce urmă ar fi putut să trezească un mort.

— Liniște! ordonă Quartermaine.

Tăcerea se lăsă ca un giulgiu.

— Dă-i drumul, ordonă Quartermaine, acum!

— Dar individul a încercat să treacă peste mine! Ușierul corpolent se umflase de indignare. Cred că mă cred la fel de prost cum arăt.

— Ceea ce ar fi greșeala lui, zise Quartermaine pe o voce liniștită ca un mormânt. Asta însă a fost a ta. Ah, Peters. Iată-te. Pinkie, ești la un pas să mă enervezi. Te rog să ieși.

Pinkie mârâi la Reggie, trecând pe lângă Peters, apoi închise ușa în urma lui în timp ce ieșea.

— Peters, vreau să fie concediat acel impertinent, se răsti Reggie.

— Vă mulțumesc pentru părere, zise calm Peters.

Fără să invite pe cineva să ia loc, Quartermaine ocoli biroul și-și puse un șold pe colțul biroului. Fără haină și lavalieră, cu mânecile suflecate până la cot, poza complet relaxat. O poziție pe care un bărbat ar avea-o noaptea târziu în confortul propriului cămin — loc unde el se afla.

— Bună seara, Lord Reginald, zise el pe un ton egal. Peters mi-a spus că ați venit să vă reglați datoriile cu casa.

Privirea neliniștită a lui Reggie se îndreptă spre Peters. Apoi, cu un sunet disprețuitor, își aranjă reverele.

— Eu nu-mi dau seama ce fel de instituție conduceți dumneavoastră aici, Quartermaine, mormăi el, cu bătașii ăia din Whitechapel stând la uși.

Cu un zâmbet vag, Quartermaine gesticulă expansiv.

— Scuzele mele, Lord Reginald, zise el, dar s-ar putea să fiți șocat să aflați că există unii domni care nu vor să-și încheie socotelile cu casa. Ah, dar terminologia mea nu-i corectă, nu-i așa? Un astfel de individ nu ar fi un domn, nu-i așa?

Reggie mișcă din umeri de parcă haina-i era încă incomodă.

— Într-adevăr, n-ar fi.

— Dar suficient despre meschina noastră instituție, zise mios Quartermaine. Haide să discutăm despre dumneavoastră. Mai precis, ați propus un soi de târg?

În ochii lui Reggie se văzu resemnarea, dar era prea inteligent să o recunoască. Băgă în schimb mâna în haină și scoase o hârtie împăturită.

Nu, nu era o hârtie, își dădu seama Quartermaine când Reggie i-o dădu. Era un document legal. După ce se întinse peste birou